

זהות. כך שאני יודעת מה הם רוצים לומר. כדי לשוות להם מראה אינטי לגנטי יותר אני מוסיפה מילים, משנה קצת את סדר המיפוש, והנה הפכתי פוליטיקאי עילג לנואם חכם.

● הפוליטיקאים הישראלים שונים מהזרים?

הזרים אוהבים את השפה ומכבדים אותה. בצרפת, למשל, יש תרבות דרי בור. כאן אין דבר כזה.

● זכור לך תרגום שהיה חורף יפה?

זמן קצר אחרי שהפרופסור אפרים קציר חרל להיות נשיא הוא הירצה על נושא מסויים בתחום הגנטיקה. הוא הסביר את הדברים בצורה טובה והיה ברור שהוא יודע על מה הוא מדבר. ההרצאה היתה פשוטה ומוכנת לכל. כשמישהו מרצה בצורה מבלבלת, ברור לי שהוא לא מבין על מה הוא מדבר.

● זכורה לי גם הרצאתו של פרופסור אדוארד טלר, אבי פצצת המימן. הוא היה נביקור בארץ, ואנחנו המתורגמים, חשנו מההרצאה. פחדנו שלא נבין דבר, שיהיה קשה לתרגם אותו. גם הרצאתו היתה פשוטה ומוכנת לכל.

● את לומדת הרבה מתוך העבודות?

אנחנו האנשים היחידים שמשלמים לנו כדי ללמוד. במשך השנים תיר גנתי מאות הרצאות, בתחומים שונים, ומכל הרצאה אני לומדת משהו, וזה אחד הצדדים האהובים עלי ביותר בי מיקצוע.

● מהו לגביך יום-עבודה מוצלח?

שבסופו אני יודעת שהתרגום לא הפריע למשתתפי הכינוס. שהם הרי גישו כאילו כולם ריכזו בשפה אחת.

● קורה שאת לא מצליחה לתרגם? שיש לך יום רע?

אסור שזה יקרה. גם אם לפעמים אני יודעת שיכולתי לתרגם טוב יותר, אסור שזה יתגלה לאחרים. רק אני יודעת מתי היה לי יום רע.

● איך בחרת במיקצוע?

אהבתי שפות. אחרי שהשתחררתי מהצבא נסעתי לונדנה ללמוד תרגום. למדתי בבית-ספר יוקרתי, בחברת נבנות-אצולה שהגיעו לשם רק כדי ליהנות מהחיים.

● היו שם ישראלים נוספים?

למרתי ארבע שנים. בכל שנה היו 15 ישראלים. אני חושבת שמכינייהם אני היחידה שהפכה למתורגמת.

● מדוע?

זה מיקצוע קשה. לא כל אחד יכול לעמוד בדרישותיו. ואני עזר לא ידעתי מה מסתתר מאחורי המיקצוע הזה.

● ואם היתה יודעת היתה ברי חרת בו שוב?

כן, אני מאוהבת בתרגום. אני אוהבת מילים, מדוברות וכתובות. אני אוהבת ידע, לכן אני גם קוראת המון ספרים ועיתונים. חשוב לי שתמיד יהיו מסכיבי ידע ומילים.

● האם תרגום הוא מיקצוע נשי?

כ־60 אחוזים מהמתורגמים הם נשים. כנראה שההתבטאות בעל-פה היא הצד החזק יותר של נשים.

● מתורגמים מסרגנים זה לזה?

שוק המתורגמים בארץ אינו גדול. בכל ועידה יש שני מתורגמים בלבד. מה עושה מיספר שלוש באותה שפה בזמן הזה? יושב כבית ומקלל את שני האחרים שתפסו את מקומו, וחושב לעצמו — אני הייתי עושה את זה טוב יותר.

● ואיך הצלחת להגיע לסיס-גיה?

כנראה שגם כישרון, אבל גם הרבה מול. כשחזרתי לארץ מונבה פניתי אל אדם ריכטר, אבי התרגום הסימולטני בארץ. בריוק באותו הזמן היתה מישה בצת יריקה שהמתנה למישהו שימלא אותה. והמישהו הזה הייתי אני.

● את זוכרת את עבודתך הראשונה כמתורגמת?

כן, וזה היה זוויעה.

מינלוגים של שישה ח"כים לשעבר בעתיד

בייביי, כנסת

בכל זאת, איש מהנשאלים לא הסתיר את מבוכתו נוכח שיטת הבחירות החדשה במפלגות, המאלצת אותו להציג את מועמדותו לחבר רייהמרכז, לבקש, להתחייב, להתחנף. במערכת הורגלו לעשות כל זאת ואף יותר, אך מתחת לשולחן. מעל השולחן, באור היום, זה חשוף מדי, רגע של אמת. רגע שהותיר את "אמת" בלי כמה מהפנים המוכרים שם. על אף שלל הנימוקים, שבפי כל אחד מהמורשים, ספק אם העיתוי הוא מיקרי. ספק אם השיטה הישנה היתה משנה כך את רשימת המערך לכנסת הבאה.

חבר-הכנסת דוב בן-מאיר, שגם הוא הודיע על פרישתו מהכנסת, לא רואיין, מפני שאינו שווה בארץ. **דסנה ברק**

הקודמת. אבל בחרו בי כשהייתי באר-גנטינה, ובכוח האנרגיה... לפני שלוש שנים, כשסימפון פרס היה ראש-משלה, ניגשתי אליו ואמרתי לו: "סימפון, אני רוצה לעשות רברים אחרים". פרס ביקש ממני אז: "הישר לפחות עד סוף הקדנציה...".

"מיקרה אמנון ליון" מה קרה לזו אפשר לחשוב — מה קרה לזו לי זה לא יכול היה לקרות. אני הלכתי לכל תפקיד מפני שמאוד-מאוד רצו בי. מעולם לא פניתי, מעולם לא רצתי. את יודעת כיצד הגעתי לכנסת? עוזרו של פינחס ספיר ו"ל פגש אותי ושאל: "בן כמה אתה?".

עניתי: "40". ואז הוא אמר: "טוב, אז תהיה מקום מיספר 40 ברשימה לכנסת...".

אז אני מצטער על מה שקרה לאמנון ליון. אני מצטער גם על הרעב בביאפורה. אני בכלל מצטער על-כך שיש אנשים טובלים...

אהרון הראל: איני נופל למטה, כמו ליון...

אין להחליטה שלי שום קשר לשי-טת הבחירות החדשה או ל-מיקרה אמנון ליון. הפרישה שלי מהכנסת לא היתה מתוכננת. לולא הייתי מתמנה כיושב-ראש הוועד-המנהל של רשות-השידור, הייתי מתמודד על מקום לכנסת הבאה. אני יכול להראות לך עשרות מיברקי-ברכה לרגל מינויי, הכוללים את השורה: "אבל שלא נראה אותך בכנסת הבאה...".

בכל זאת, "מיקרה ליון"? זה קרה לאמנון אחרי שכבר התמנתית לתפקיד החדש, כך שלא ניסיתי להיכנס לנעליו.

האם הרגשתי אהבת-רווחה שאני מחוץ למישחק? בוודאי שיש העניין הנורא לאינעים הזה, להתקשר עם כל מיני אנשים ולנדר להם שיבחרו בך. עד עצם היום הזה עשיתי שתרלנות רק עבור מישהו אחר, וזה קל יותר מאשר עבור עצמך. זה באמת הצד הלא-אינעים של השיטה החדשה.

אני לא חושב שידעתי מתי לרדת מהבימה, מפני שלא היו לי חששות כבדים שלא אבחר. הייתי מוסר הכנסת הקיימים המתמודדים כרשימה המרכזית, נהרר. עד עכשיו כבר התפנו 18 מקומות. אני מניח שיהיה הבוחרים כלפי מי שהוא כבר ח"כ שונה.

האם אני מרגיש שנשחקתי בכנסת? שחיקה — לא, הקלה — כן. אני לא יוצא מהפוליטיקה. אינני מרגיש גרוע, מפני שאינני נופל למטה, כמו ליון, מהכנסת ל...

אני מקבל תפקיד בכיר מאוד. זה לא כאילו נפלת ממרומי מעמדי. אין לי בעיות שהטלפון הפסיק לחלטי להיר-פך. התחילו להטריד אותי בטלפון בלילות.

ההטרדות הן משני כיוונים: יש שטוענים שאני אש-פיסט המפרסם כרוזים של אש"ף, ויש הטוענים שאני מיניקייצוני... עדיין לא התלוננתי במישרה. (המשך בעמוד 38)

שיבוע מחברי-הכנסת המכהנים כיום בסיעת-המערך בכנסת כבר יודעים שלא יוכלו ברשימה לכנסת הבאה: שישה הודיעו על פרישה-מרוצו ואילו אחד, אמנון ליון מחיפה, קיבל את ההודעה מהבוחר. הוא הציג את מועמדותו, כנדרש, במחוז שלו (חיפה), ושם הוא הפסיד בבחרי-רות.

לכל אחד מהם — שר-החקלאות אריה נחמקין, סגן שר-האוצר עדי אמוראי, יושב-ראש ועדת-החינוך של הכנסת נחמן רוז, חבר-הכנסת אהרון הראל (שמונה כיושב-ראש הוועד-המנהל של רשות-השידור), חבר-הכנסת מנחם הכהן — היו נימוקים משכנעים למדי, מדוע החליטו להפסיק את המירוץ. מילות-המפתח היו: נמאס לי, זה כבר לא זה! גם אמנון ליון, אשר רץ וכשל, השתמש בדיוק באותן המילים.

עדי אמוראי: "החלטתי שלא לרוץ אחרי פרישת הנגיד..."

א מובטח לי שום תפקיד, אבל אני לא נפרד מהחיים הציבוריים. איזה תפקידים ציבוריים אני יכול למלא? יש כל מיני תפקידים שניתן למלא חצי-חצי. אני נשמע מיסתורי? יש כל מיני תפקידים במשק, שום-דבר איזה טלפונים ופניות ייפסקו הזמנות למסיבות-קוקטייל — ככך אין לי ספק.

אמנון ליון: "אמנון כמו חתול..."

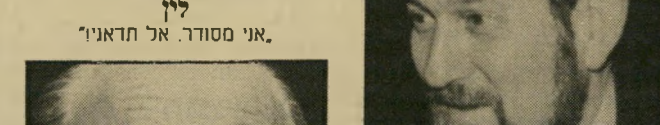
אמרתי שהפעם לא אעבור את ודאי וזכרת שאמרתי שלא אעבור הפעם, בגלל השיטה.

אמוראי, נומרי לא מדוכא

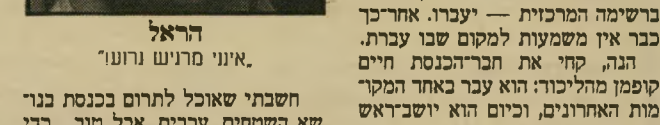
הראל, רק שר-הרווחה

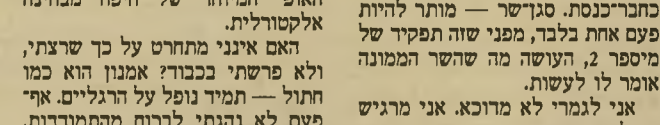
בן-מאיר, נומרי לא מדוכא

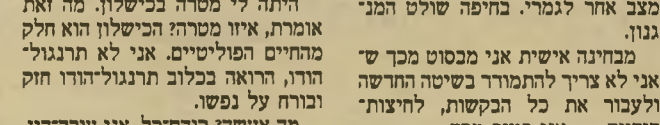
הראל, רק שר-הרווחה

בן-מאיר, נומרי לא מדוכא

הראל, רק שר-הרווחה

בן-מאיר, נומרי לא מדוכא

חשבת שאוכל לתרום בכנסת כגור-ש השטחים, ערבים, אבל טוב... כדי להסביר מה קרה, צריך להבין את האופי המיוחד של חיפה מבחינה-אלקטורלית.

האם אינני מתחרט על כך שרצתי, ולא פרשתי בכבוד? אמנון הוא כמו מיספר 2, העושה מה שהשר הממונה אומר לו לעשות.

אני לגמרי לא מדוכא. אני מרגיש כאילו השתחררתי.

מה עשה לי "מיקרה אמנון ליון"? זהו מצב אחר לגמרי. בחיפה שולט המני-גנון.

מבחינה אישית אני מכוסט מכך ש-אני לא צריך להתמודד בשיטה החדשה ולעבור את כל הבקשות, לחיצות-הידים — אני פטור מכך.

את החלטה שלא לרוץ עוד לכנסת קיבלתי אחרי שהחלט שלא למנות אותי כנגיד בנק-ישראל. אבל שקלתי